

maal til disse fire Kommuner eller til de private: Vilde I under disse Betingelser være med til at styde Penge til, 40,000 Kr. pr. Mil eller endog saa mere, vil jeg finde det ganske rimeligt, og jeg er ogsaa ganske vis paa, at ikke alene Kommunerne, men ogsaa private vilde være overmaade glade ved at bidrage til dette Anlæg, forudsat da, at man kan stole paa, at Staten driver denne Jærnbane efter nogenlunde fornuftige Principper, hvad der jo ingen Grund er til at tvivle om. Men at Folk skulle faste deres Penge ind i et Foretagende, hvor de aldrig vilde saa noget Udbytte af dem, uagtet det er en lukrativ Affære, der er Tale om, er et ganske urimeligt Forlangende. Og naar de Herrer fremhæve, at man bør gøre her i København og paa Sjælland det samme, som man gør i andre Landsdele, vil jeg opfordre de Herrer til at opgive et eneste Sted, hvor man har forlangt af en Kommune, i hvilken en eller anden Jærnbane slet ikke udmunder eller gennem hvis Distrikt den ikke løber, at den skulde yde Bidrag til den. I Reglen er det jo vedkommende Amt, hvorigennem Banen løber, og de Købstæder, hvori Banen udmunder, som skulle bidrage til et saadant Anlæg. Men her er der Tale om en Bane fra Klampenborg til Helsingør, og saa forlanger man blandt andet, at Københavns Kommune skal yde Bidrag dertil, hvilket dog ikke er i Overensstemmelse med de Regler, man anvender andre Steder. Thi om end jeg vil indrømme, at denne Bane har Interesse for København, gaar man dog ganske uden for de Kammer og Former, man i øvrigt anvender paa dette Omraade. Og dersom man vil tale om Uretfærdighed og om, at man her forlanger, at Beboerne af visse Landsdele og navnlig Beboerne af Sjælland og Jyn skulle bringe Ofre til Fordel for visse sjællandske Egne, saa siger jeg, at det slet ikke er værd at gøre dette Regnestykke op. Thi de ærede Medlemmer, og navnlig det ærede Medlem fra 8de Kreds, vide meget godt, at medens de sjællandske Baner aldrig have kostet Staten en eneste Øre, idet den Rentegaranti, som i sin Tid blev givet, ikke havde nogen effektiv Betydning, og medens de sjællandske Baner, siden de ere komne i Statens Hænder, have bidraget — og ofte meget betydeligt — til at bøde paa det ringe Udbytte, som Jærnbanerne i Jyn og navnlig i Sjælland have givet, saa er Forholdet det, at det i Birteligheden er Sjælland og København, som have maattet betale Millioner og atter Millioner for at skaffe Sjælland og Jyn et Jærnbanenet. Jeg fremhæver ikke dette, fordi jeg vil bebrejde nogen, at der er blevet givet

saa store Bidrag til Jærnbaner i Sjælland og Jyn. Det er jo en ganske naturlig Ting, at naar der ikke kan komme Jærnbaner i Sjælland og Jyn, uden at vi give Hjælp dertil, saa gøre vi det med Glæde. Men at saa Byderne og Jynboerne skulle vende sig imod os og sige: Naar der skal anlægges Jærnbaner paa Sjælland, som betale sig udmærket, og som private Folk vilde anlægge, saa skulle Kommunerne i de paagældende Egne yde Bidrag paa samme Maade som Kommunerne i Sjælland og Jyn — det er dog ganske urimeligt.

Jeg maa endelig tillade mig at sige nogle Ord om den saa meget omdebatterede Gaaneparagraf. Jeg skal ikke komme ind paa de konstitutionelle Spørgsmaal, paa disse evige, saa ofte omtalte storpolitiske Spørgsmaal. Vi kunne jo alle med Agranforeningen sige, at vi have al mulig Agtelse for Storpolitik, men vi have dog ingen Anledning til at tage den saa ofte frem mellem os selv; paa det Punkt ere vi jo i alt Fald enige. Jeg kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem fra 6te Kreds (S. Pedersen) udtalte med Hensyn til disse konstitutionelle Spørgsmaal, at Regeringen dog ikke et eneste Øjeblik kan tro, at Rigsdagen, saa længe den ikke er bleven fuldstændig Mindremand, kan give den et Statslaan af den Bestaaffenhed, som her forlanges; det forekommer mig klart. Naar saaledes den ærede Trafikminister det ene Aar efter det andet kommer med sine Jærnbaner og knytter saadanne Betingelser dertil, binder dem en saadan Sten om Foden, saa er der forekommer det mig, ingen Ulvori i Tingene. (Ministeren for offentlig Arbejde: Ikke det?) Jeg har tidligere diskuteret det her i Salen med den ærede Trafikminister, og vi vide jo godt, hvorledes den ærede Minister siger: Naar jeg blot gør, hvad jeg kan, saa kan jeg ikke være ansvarlig for Rigsdagen, saa kaster jeg Ansvaret bort. Den ærede Minister vil saa finde sig i, at disse herlige Jærnbaneforslag, som han med saa stort Talent har lavet, Aar efter Aar blive kastede i Papirkurven. Den ærede Minister vadsfer blot sine Hænder og siger: Det er ikke min Skyld, jeg kan ikke regere over disse Folkers Rigsdagsmænd. Hvis det er en konstitutionel Betragtning, og hvis man kan paavise et eneste Land i Europa eller Amerika eller overhovedet andre Steder — ja det kunde maaste være i Abdera — hvor en Minister havde Lov til at behandle sit konstitutionelle Ansvar paa den Maade — rent bortset fra Parlamentarisme og Ikke-Parlamentarisme — saa tror jeg, man kunde betale